

ІНФОРМАЦІЙНА ДОВІДКА
про нові законодавчі та інші нормативно-правові акти України
за жовтень 2014 року

Закони України та Постанови Верховної Ради України:

1. Закон України
від 14.10.2014 N 1700-VII
Про запобігання корупції

Цей Закон визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень.

Зокрема, стаття 3 Закону визначає перелік суб'єктів, на яких поширюються дія цього Закону, до них відносяться:

особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування;

особи, які для цілей цього Закону прирівнюються до осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування .

Головним нововведенням Закону є створення Національного агентства з питань запобігання корупції (далі - Національне агентство), яке є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом.

Національне агентство є відповідальним перед Верховною Радою України і підконтрольним їй та підзвітний Кабінету Міністрів України.

Відповідно до статті 12 Закону Національне агентство з метою виконання покладених на нього повноважень має такі права, зокрема:

одержувати в установленому законом порядку за письмовими запитами від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, суб'єктів господарювання незалежно від форми власності та їх посадових осіб, громадян та їх об'єднань інформацію, необхідну для виконання покладених на нього завдань;

мати прямий доступ до інформаційних баз даних державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, користуватися державними, у тому числі урядовими системами зв'язку і комунікацій, мережами спеціального зв'язку та іншими технічними засобами;

залучати у встановленому порядку до виконання окремих робіт, участі у вивченні окремих питань науковців, у тому числі на договірній основі, працівників державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування;

створювати комісії та робочі групи, організувати конференції, семінари і наради з питань запобігання і протидії корупції;

приймати з питань, що належать до його компетенції, обов'язкові для виконання нормативно-правові акти;

отримувати заяви фізичних та юридичних осіб про порушення вимог цього Закону, проводити за власною ініціативою перевірку можливих фактів порушення вимог цього Закону;

проводити перевірки організації роботи із запобігання і виявлення корупції в державних органах, органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування, зокрема щодо підготовки та виконання антикорупційних програм;

вносити приписи про порушення вимог законодавства щодо етичної поведінки, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, інших вимог та обмежень, передбачених цим Законом;

отримувати від осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, письмові пояснення з приводу обставин, що можуть свідчити про порушення правил етичної поведінки, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, інших вимог та обмежень, передбачених цим Законом, щодо достовірності відомостей, зазначених у деклараціях осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування.

У випадках виявлення порушення вимог цього Закону щодо етичної поведінки, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів у діяльності осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та прирівняних до них осіб або іншого порушення цього Закону Національне агентство вносить керівнику відповідного органу, підприємства, установи, організації припис щодо усунення порушень законодавства, проведення службового розслідування, притягнення винної особи до встановленої законом відповідальності.

Припис Національного агентства є обов'язковим для виконання. Про результати виконання припису Національного агентства посадова особа, якій його адресовано, інформує Національне агентство упродовж десяти робочих днів з дня одержання припису.

Відповідно до статті 13 уповноважені особи Національного агентства мають право:

безперешкодно входити до приміщень державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування за службовим посвідченням та мати доступ до документів та інших матеріалів, необхідних для проведення перевірки;

вимагати необхідні документи та іншу інформацію у зв'язку з реалізацією своїх повноважень з урахуванням обмежень, встановлених законом;

отримувати в межах своєї компетенції письмові пояснення від посадових осіб та службових осіб державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування;

відповідно до розподілу обов'язків складати протоколи про адміністративні правопорушення у справах, що належать до компетенції Національного агентства;

представляти Національне агентство в судах у порядку, встановленому законом.

Статтею 45 Закону визначено, що особи, зазначені у пункті 1, підпункті "а" пункту 2 частини першої статті 3 цього Закону, зобов'язані щорічно до 1 квітня подавати шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування за минулий рік за формою, що визначається Національним агентством.

Інформація, що зазначається в декларації визначається статтею 46 Закону.

В Прикінцевих положеннях Закону встановлено, що декларації осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за період до 1 січня 2015 року подаються до Національного агентства з питань запобігання корупції в обсязі та за формою, передбаченими додатком до Закону України "Про засади запобігання і протидії корупції".

Визнано такими, що втратили чинність: Закон України від 07.04.2011 №3206-УІ "Про засади запобігання і протидії корупції" та Закон України від 17.05.2012 №4722-УІ "Про правила етичної поведінки".

Внесено зміни до ряду законодавчих актів, зокрема, до: Кодексу законів про працю України, Кримінального кодексу України, Господарського кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Законів України "Про судоустрій і статус суддів", "Про державну службу".

Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, та вводиться в дію через шість місяців з дня набрання ним чинності (опубліковано в газеті "Голос України" від 25.10.2014).

2. Закон України

від 14.10.2014 N 1701-VII

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодоодержувачів юридичних осіб та публічних діячів

Законом вносяться зміни до ряду законодавчих актів, зокрема, до Господарського кодексу України, Кодексу України про адміністративні правопорушення, Законів України "Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців", "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом або фінансуванню тероризму", "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень", які спрямовані на встановлення механізму виявлення фізичної особи - кінцевого вигодоодержувача, а також вільного доступу до Державного реєстру речових прав на нерухоме майно.

Зокрема, змінами до статті 1 Закону "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму" визначено в новій редакції терміни:

"кінцевий вигодоодержувач юридичної особи" – це фізична особа, яка незалежно від формального володіння має можливість здійснювати вирішальний вплив на управління або господарську діяльність юридичної особи безпосередньо або через інших осіб, що здійснюється, зокрема, шляхом реалізації права володіння або користування всіма активами чи їх значною

часткою, права вирішального впливу на формування складу, результати голосування, а також вчинення правочинів, які надають можливість визначати умови господарської діяльності, давати обов'язкові до виконання вказівки або виконувати функції органу управління, або яка має можливість здійснювати вплив шляхом прямого або опосередкованого (через іншу фізичну чи юридичну особу) володіння однією особою самотійно або спільно з пов'язаними фізичними та/або юридичними особами часткою в юридичній особі у розмірі 25 чи більше відсотків статутного капіталу або прав голосу в юридичній особі.

При цьому фізичною особою - кінцевим вигодоодержувачем юридичної особи не може бути особа, яка є агентом, номінальним утримувачем (номінальним власником) або є тільки посередником щодо такого права";

публічні діячі - національні публічні діячі, іноземні публічні діячі, діячі, що виконують значні функції в міжнародній організації, а також їх пов'язані особи.

Національними публічними діячами є фізичні особи, які виконують публічні функції в Україні, зокрема: Президент України, Прем'єр-міністр України, члени Кабінету Міністрів України, перший заступник міністра, заступник міністра, інші керівники центральних органів виконавчої влади та їх заступники; Голова та члени Центральної виборчої комісії; народні депутати України; Голова та члени Правління Національного банку України, Голова та судді Конституційного суду України, Голова та судді Верховного Суду України, голови та судді вищих спеціалізованих судів, члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, члени Вищої ради юстиції; Генеральний прокурор України та його заступники; Голова та члени Рахункової палати; надзвичайні і повноважні послы; Начальник Генерального штабу - Головнокомандувач Збройних Сил України, голови апеляційних судів; керівники адміністративних, управлінських чи наглядових органів державних та казенних підприємств, господарських товариств, державна частка у статутному капіталі яких перевищує 50 відсотків; керівники статутних органів політичних партій; члени центральних статутних органів політичних партій тощо.

Змінами до Господарського кодексу встановлено, що підприємства, крім державних та комунальних підприємств, зобов'язані встановлювати свого кінцевого вигодоодержувача, регулярно оновлювати і зберігати інформацію про нього та надавати її державному реєстратору у випадках та в обсязі, передбачених законом (стаття 64¹ Закону).

Закон набирає чинності через місяць з дня його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 25.10.2014).

3. Закон України

від 14.10.2014 N 1698-VII

Про Національне антикорупційне бюро України

Цей Закон визначає правові основи організації та діяльності Національного антикорупційного бюро України.

Національне антикорупційне бюро України (далі - Національне бюро) є державним правоохоронним органом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових.

Завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці.

Національне бюро утворюється Президентом України відповідно до цього та інших законів України.

Національне бюро складається з центрального і територіальних управлінь, які є юридичними особами публічного права.

Обов'язки Національного бюро:

1) здійснює оперативно-розшукові заходи з метою попередження, виявлення, припинення та розкриття кримінальних правопорушень, віднесених законом до його підслідності;

2) здійснює досудове розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до його підслідності;

3) вживає заходів щодо розшуку та арешту коштів та іншого майна, які можуть бути предметом конфіскації або спеціальної конфіскації у кримінальних правопорушеннях, віднесених до підслідності Національного бюро, здійснює діяльність щодо зберігання коштів та іншого майна, на яке накладено арешт;

4) взаємодіє з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами для виконання своїх обов'язків;

5) здійснює інформаційно-аналітичну роботу з метою виявлення та усунення причин і умов, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності Національного бюро;

6) забезпечує особисту безпеку працівників Національного бюро та інших визначених законом осіб, захист від протиправних посягань на осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві, у підслідних йому кримінальних правопорушеннях;

7) забезпечує на умовах конфіденційності та добровільності співпрацю з особами, які повідомляють про корупційні правопорушення;

8) звітує про свою діяльність у порядку, визначеному цим Законом, та інформує суспільство про результати своєї роботи;

9) здійснює міжнародне співробітництво у межах своєї компетенції відповідно до законодавства України та міжнародних договорів України.

Права Національного бюро визначені статтею 17 Закону.

Для отримання заяв і повідомлень, у тому числі анонімних, про кримінальні правопорушення в Національному бюро створюється спеціальна телефонна лінія та забезпечується можливість подання таких повідомлень через офіційний веб-сайт Національного бюро в мережі Інтернет та засобами електронного зв'язку.

Анонімні заяви і повідомлення про кримінальні правопорушення розглядаються Національним бюро за умови, що відповідна інформація стосується конкретної особи, містить фактичні дані та може бути перевірена.

Законом вносяться зміни до низки законодавчих актів України, зокрема: до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України, Законів України "Про прокуратуру", "Про державну службу", "Про засади запобігання і протидії корупції".

Закон набирає чинності через три місяці з дня його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 25.10.2014).

4. Закон України

від 14.10.2014 N 1699-VII

Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014 - 2017 роки

Законом затверджено засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційну стратегію) на 2014 - 2017 роки.

Основні розділи:

1. Загальні положення
2. Формування та реалізація державної антикорупційної політики
3. Запобігання корупції

(включає підрозділи: Запобігання корупції у представницьких органах влади, Створення добросовісної публічної служби, Запобігання корупції у діяльності органів виконавчої влади, Запобігання корупції у сфері державних закупівель, Запобігання корупції у судовій системі та органах кримінальної юстиції, Запобігання корупції у приватному секторі, Доступ до інформації)

4. Покарання за корупцію
5. Формування негативного ставлення до корупції
6. Оцінка результатів та механізм реалізації антикорупційної стратегії.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 25.10.2014).

5. Закон України

від 14.10.2014 N 1697-VII

Про прокуратуру

Цей Закон визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України.

Згідно із Законом, прокуратура України становить єдину систему, яка в порядку, передбаченому цим Законом, здійснює встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави.

На прокуратуру покладаються такі функції:
підтримання державного обвинувачення в суді;

представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених цим Законом;

нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство;

нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

Законом встановлено, що "на прокуратуру не може покладатися здійснення функцій, не передбачених Конституцією України".

Систему прокуратури України становлять:

- 1) Генеральна прокуратура України;
- 2) регіональні прокуратури;
- 3) місцеві прокуратури;
- 4) військові прокуратури.

До військових прокуратур належать Головна військова прокуратура (на правах структурного підрозділу Генеральної прокуратури України), військові прокуратури регіонів (на правах регіональних), військові прокуратури гарнізонів та інші військові прокуратури (на правах місцевих), перелік яких визначається в Додатку до цього Закону.

При цьому ліквіднуються спеціалізовані прокуратури (транспортні, природоохоронні), а також міські або районні в містах, районні або міжрайонні прокуратури там, де вони діють одночасно.

Крім того, Законом встановлено, що Генеральний прокурор України призначається на посаду Президентом України за згодою Верховної Ради України. Строк повноважень Генерального прокурора України становить п'ять років. Одна і та сама особа не може бути призначена на посаду Генерального прокурора України більше ніж на один строк. Одночасно встановлено строк у 5 років перебування на посадах для першого заступника і заступників Генерального прокурора України, перших заступників голів регіональних (обласних) та місцевих (районних) прокуратур.

Також законодавчим актом передбачається:

скасування функції прокуратури щодо нагляду за додержанням і застосуванням законів (так званий "загальний нагляд");

запровадження особливого порядку призначення прокурорів на посаду та звільнення їх з посади;

розширення повноваження прокурора для здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді;

визначається порядок здійснення дисциплінарного провадження щодо прокурорів;

запроваджується система органів прокурорського самоврядування (всеукраїнська конференція працівників прокуратури та Рада прокурорів України) тощо.

Суттєвими змінами Закону є також поетапне зростання заробітної плати прокурора. Зокрема, статтею 81 Закону визначено, що заробітна плата прокурора складається з посадового окладу та доплат за: вислугу років та

виконання обов'язків на адміністративній посаді та інших виплат, передбачених законодавством. Посадовий оклад прокурора місцевої прокуратури встановлюється у розмірі 12 мінімальних заробітних плат, визначених законом, що запроваджується поетапно.

Відповідні зміни внесено до Кримінального і Кримінального процесуального кодексів, Кодексу України про адміністративні правопорушення, Господарського процесуального кодексу України, законів України "Про державну службу", "Про Вищу раду юстиції", "Про судоустрій і статус суддів", "Про виконавче провадження", "Про безоплатну правову допомогу", "Про гарантії держави щодо виконання судових рішень" тощо.

Зокрема, змінами, що вносяться до статті 144 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" змінюється порядок нарахування заробітної плати працівників апарату судів:

"При цьому розмір посадового окладу працівника апарату суду, посада якого віднесена до шостої категорії посад державних службовців, устанавлюється в розмірі 30 відсотків посадового окладу судді місцевого суду. Посадові оклади працівників апарату суду, посади яких віднесені до кожної наступної категорії посад державних службовців, устанавлюються з коефіцієнтом 1,3 пропорційно посадовим окладам працівників апарату суду, посади яких віднесені до попередньої категорії посад державних службовців".

Законом визнано такими, що втратили чинність наступні законодавчі акти, зокрема:

Закон України "Про прокуратуру" від 05.11.1991 №1789-ХІІ (крім пункту 8 частини першої статті 15, частини четвертої статті 16, абзацу першого частини другої статті 46², статті 47, частини першої статті 49, частини п'ятої статті 50, частин третьої, четвертої, шостої та одинадцятої статті 50¹, частини третьої статті 51², статті 53 щодо класних чинів);

Постанова Верховної Ради України від 5 листопада 1991 року "Про введення в дію Закону України "Про прокуратуру";

Постанови Верховної Ради України від 6 листопада 1991 року "Про затвердження Положення про класні чини працівників органів прокуратури України" та "Про затвердження Дисциплінарного статуту прокуратури України" втрачають чинність одночасно з втратою чинності пунктом 8 частини першої статті 15, частиною четвертою статті 16, абзацом першим частини другої статті 46², статтею 47, частиною першою статті 49, частиною п'ятою статті 50, частинами третьою, четвертою, шостою та одинадцятою статті 50¹, частиною третьою статті 51², статтею 53 щодо класних чинів Закону України "Про прокуратуру" тощо.

В Додатку до цього Закону додається Перелік та територіальна юрисдикція місцевих та військових прокуратур.

Цей Закон набирає чинності через шість місяців з дня його опублікування, крім пункту 5 розділу ХІІ (крім підпунктів 3, 5, 8, 9, 12, 20, 42, 49, 63, 67), розділу ХІІІ цього Закону, які набирають чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 25.10.2014).

6. Закон України

від 20.10.2014 N 1707-VII

Про внесення змін до Закону України "Про лікарські засоби" щодо обігу лікарських засобів та державного контролю якості ввезених на митну територію України лікарських засобів

Законом вносяться зміни до Закону України "Про лікарські засоби", відповідно до яких, після закінчення строку, протягом якого було дозволено застосування лікарського засобу в Україні, його подальше застосування можливе за умови перереєстрації. Після перереєстрації строк застосування в Україні лікарського засобу не обмежується.

Закон містить також норму, відповідно до якої лікарські засоби, випущені в обіг під час строку, протягом якого лікарський засіб було дозволено до застосування в Україні, можуть застосовуватись в Україні до закінчення їх терміну придатності, визначеного виробником та зазначеного на упаковці.

Встановлюється також, що контроль за ввезенням на митну територію України лікарських засобів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері контролю якості та безпеки лікарських засобів. Усі лікарські засоби, що ввозяться на митну територію України з метою їх подальшої реалізації (торгівлі) або використання у виробництві готових лікарських засобів, підлягають державному контролю якості. Порядок здійснення державного контролю якості лікарських засобів, що ввозяться на митну територію України, встановлюється Кабінетом Міністрів України.

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 04.11.2014).

7. Закон України

від 07.10.2014 N 1690-VII

Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення оподаткування інвестиційної діяльності

Законом внесено зміни до Податкового кодексу України щодо вдосконалення оподаткування інвестиційної діяльності та усунуто суперечності між нормами кодексу.

Зокрема, внесено уточнення до визначення поняття "інвестор (оператор)" - розуміється "інвестор" при виконанні угоди про розподіл продукції за участю одного інвестора та "інвестор та/або оператор" - при виконанні багатосторонньої угоди про розподіл продукції за участю кількох інвесторів залежно від умов такої багатосторонньої угоди".

Запроваджено можливість покладення прав та обов'язків щодо реєстрації як платників податку на додану вартість за угодою, нарахування та сплати податку на додану вартість та подання податкової звітності з податку на додану вартість за багатосторонньою угодою на кожного інвестора та/або на оператора у порядку, визначеному угодою.

Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування, крім абзацу чотирнадцятого пункту 3 розділу I (в частині реєстрації податкових накладних в Єдиному реєстрі податкових накладних) та пункту 2 цього розділу, які набирають чинності з 1 січня 2015 року (опубліковано в газеті "Голос України" від 07.11.2014).

8. Закон України

від 14.10.2014 N 1702-VII

Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення

Цей Закон спрямований на захист прав та законних інтересів громадян, суспільства і держави, забезпечення національної безпеки шляхом визначення правового механізму протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення, а також формування загальнодержавної багатоджерельної аналітичної бази даних для надання правоохоронним органам України та іноземних держав можливості виявляти, перевіряти і розслідувати злочини, пов'язані з відмиванням коштів та іншими незаконними фінансовими операціями.

Дія цього Закону поширюється на громадян України, іноземців та осіб без громадянства, фізичних осіб - підприємців, а також на юридичних осіб, їх філії, представництва та інші відокремлені підрозділи, що забезпечують проведення фінансових операцій на території України та за її межами відповідно до міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Виконання цього Закону не є порушенням Закону України "Про захист персональних даних" в частині обробки персональних даних. Обробка персональних даних відповідно до вимог цього Закону здійснюється без отримання згоди суб'єкта персональних даних.

До легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, належать будь-які дії, пов'язані із вчиненням фінансової операції чи правочину з активами, одержаними внаслідок вчинення злочину, а також вчиненням дій, спрямованих на приховання чи маскуванню незаконного походження таких активів чи володіння ними, прав на такі активи, джерел їх походження, місцезнаходження, переміщення, зміну їх форми (перетворення), а так само набуттям, володінням або використанням активів, одержаних внаслідок вчинення злочину.

Для виконання цього Закону запроваджено фінансовий моніторинг щодо національних публічних діячів та посадових осіб міжнародних організацій.

Система фінансового моніторингу складається з первинного та державного рівнів.

Суб'єктами первинного фінансового моніторингу є:

- 1) банки, страховики (перестраховики), страхові (перестрахові) брокери, кредитні спілки, ломбарди та інші фінансові установи;
- 2) платіжні організації, учасники чи члени платіжних систем;
- 3) товарні та інші біржі, що проводять фінансові операції з товарами;
- 4) професійні учасники фондового ринку (ринку цінних паперів);
- 5) оператори поштового зв'язку, інші установи, які проводять фінансові операції з переказу коштів;
- б) філії або представництва іноземних суб'єктів господарської діяльності, які надають фінансові послуги на території України;
- 7) спеціально визначені суб'єкти первинного фінансового моніторингу:
 - а) суб'єкти підприємницької діяльності, які надають посередницькі послуги під час здійснення операцій з купівлі-продажу нерухомого майна;
 - б) суб'єкти господарювання, які здійснюють торгівлю за готівку дорогоцінними металами і дорогоцінним камінням та виробами з них;
 - в) суб'єкти господарювання, які проводять лотереї та азартні ігри, у тому числі казино, електронне (віртуальне) казино;
 - г) нотаріуси, адвокати, адвокатські бюро та об'єднання, аудитори, аудиторські фірми, суб'єкти господарювання, що надають послуги з бухгалтерського обліку, суб'єкти господарювання, що надають юридичні послуги (крім осіб, що надають послуги в рамках трудових правовідносин);
- 8) інші юридичні особи, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами, але надають окремі фінансові послуги.

Суб'єктами державного фінансового моніторингу є Національний банк України, центральний орган виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання і протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, Міністерство юстиції України, центральні органи виконавчої влади, що забезпечують формування державної політики у сфері надання послуг поштового зв'язку, у сфері економічного розвитку, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, спеціально уповноважений орган.

Завдання, обов'язки та права суб'єкта первинного фінансового моніторингу визначено в статті 6 Закону.

Визнано таким, що втратив чинність, Закон України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму" від 28.11.2002 №249-ІУ та внесено зміни до інших законодавчих актів, зокрема, до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України, Господарського кодексу, Цивільного кодексу, законів України "Про Національний банк України", "Про нотаріат", "Про банки і банківську діяльність", "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", "Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень".

Закон набирає чинності через 90 днів з дня його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 07.11.2014).

9. Закон України

від 20.10.2014 N 1706-VII

Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб

Відповідно до Закону внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, який постійно проживає в Україні, якого змусили або який самостійно покинув своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, масових порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.

Адресою покинутого місця проживання внутрішньо переміщеної особи в розумінні цього Закону визнається адреса місця проживання особи на момент виникнення обставин, зазначених у частині першій цієї статті.

Факт внутрішнього переміщення підтверджується довідкою про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи.

Підставами для взяття на облік внутрішньо переміщеної особи є наявність реєстрації місця проживання на території, де виникли обставини, зазначені в статті 1 цього Закону, на момент їх виникнення.

Для отримання довідки внутрішньо переміщена особа має звернутися до структурного підрозділу місцевої державної адміністрації з питань соціального захисту населення за місцем фактичного проживання із заявою про отримання довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи.

Заява внутрішньо переміщеною особою подається особисто.

Довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи (далі - довідка) видається структурним підрозділом місцевої державної адміністрації з питань соціального захисту населення в день подання заяви, підписується та засвідчується уповноваженою посадовою особою цього структурного підрозділу без сплати будь-яких платежів та зборів, включаючи як першу видачу такої довідки, так і в разі повторної її видачі у випадку втрати, пошкодження або з метою продовження її дії. Термін дії такої довідки становить шість місяців з моменту її видачі.

Внутрішньо переміщена особа має право на:

безпечні умови життя і здоров'я;

достовірну інформацію про наявність загрози для життя та здоров'я на території її покинутого місця проживання, а також місця її тимчасового поселення, стану інфраструктури, довкілля, забезпечення її прав і свобод;

створення належних умов для її постійного чи тимчасового проживання;

забезпечення органами державної виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та суб'єктами приватного права можливості безоплатного тимчасового проживання (за умови оплати особою вартості комунальних послуг) протягом шести місяців з моменту взяття на облік внутрішньо переміщеної особи; для багатодітних сімей, інвалідів, осіб похилого віку цей термін може бути продовжено;

сприяння у переміщенні її рухомого майна;

сприяння у поверненні на попереднє постійне місце проживання;
забезпечення лікарськими засобами у випадках та порядку, визначених законодавством;

надання необхідної медичної допомоги в державних та комунальних закладах охорони здоров'я;

влаштування дітей у дошкільні та загальноосвітні навчальні заклади;

отримання соціальних та адміністративних послуг за місцем перебування;

проведення державної реєстрації актів цивільного стану, внесення змін до актових записів цивільного стану, їх поновлення та анулювання за місцем перебування;

безкоштовний проїзд для повернення до свого покинутого постійного місця проживання у всіх видах громадського транспорту у разі зникнення обставин, що спричинили таке переміщення;

отримання гуманітарної та благодійної допомоги;

інші права, визначені Конституцією та законами України.

Законом внесено зміни до законів України "Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання", "Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України".

Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування (опубліковано в газеті "Голос України" від 21.11.2014).

Укази Президента України:

1. Указ Президента України

від 16.10.2014 №812/2014

Про Раду з питань судової реформи

З метою забезпечення підготовки узгоджених пропозицій щодо проведення в рамках впровадження Стратегії сталого розвитку "Україна - 2020" судової реформи, спрямованої, зокрема, на досягнення європейських стандартів забезпечення захисту прав і свобод людини і громадянина Президентом України П. Порошенком підписано Указ "Про Раду з питань судової реформи", відповідно до якого утворено Раду з питань судової реформи (далі - Рада) як консультативно-дорадчий орган при Президентові України, основним завданням якого є напрацювання узгоджених пропозицій щодо розроблення та реалізації в Україні стратегії реформування судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів.

Зокрема, встановлено, що:

до складу Ради входять керівники відповідних центральних органів виконавчої влади, а також за згодою - Голова Верховного Суду України, голова Ради суддів України, голови вищих спеціалізованих судів, Голова Державної судової адміністрації України, Генеральний прокурор України, представники правничих громадських об'єднань, юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ, відповідних міжнародних організацій, провідні фахівці у галузі права.

Указ набирає чинності з дня його опублікування.

2. Указ Президента України

від 27.10.2014 №826/2014

Питання Ради з питань судової реформи

Указом Президента затверджено:

Положення про Раду з питань судової реформи;

персональний склад Ради з питань судової реформи.

Основними завданнями Ради є:

підготовка та подання Президентові України пропозицій стосовно стратегії реформування судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів, розроблення планів дій щодо впровадження цієї стратегії;

сприяння налагодженню ефективного механізму взаємодії державних органів, інститутів громадянського суспільства та міжнародних організацій з питань підготовки і реалізації стратегії реформування судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів;

підготовка пропозицій щодо вдосконалення законодавства у сфері судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів, розгляд і оцінка пропозицій та ініціатив державних органів, інститутів громадянського суспільства і міжнародних організацій із зазначених питань;

здійснення моніторингу впровадження та аналізу ефективності реалізації в Україні стратегії реформування судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів, досягнення цілей такого реформування;

забезпечення інформування громадськості та міжнародної спільноти про стан розроблення, реалізації і зміст стратегії реформування судоустрою та судочинства, інших суміжних правових інститутів.

До складу Ради входять керівники відповідних центральних органів виконавчої влади, а також за згодою - Голова Верховного Суду України, голова Ради суддів України, голови вищих спеціалізованих судів, Голова Державної судової адміністрації України, Генеральний прокурор України, представники правничих громадських об'єднань, юридичних вищих навчальних закладів та наукових установ, відповідних міжнародних організацій, провідні фахівці у галузі права.

Зокрема, до складу Ради увійшов Голова Вищого господарського суду України Богдан Львов.

Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Постанови Кабінету Міністрів України:

1. Постанова Кабінету Міністрів України

від 01.10.2014 N 500

Про затвердження Положення про Національне агентство України з питань державної служби

Постановою Кабінету Міністрів України затверджено Положення про Національне агентство України з питань державної служби.

Основними завданнями Нацдержслужби є:

забезпечення формування і реалізація державної політики у сфері державної служби;

участь у формуванні державної політики у сфері служби в органах місцевого самоврядування;

здійснення функціонального управління державною службою.

2. Постанова Кабінету Міністрів України

від 01.10.2014 N 512

Про внесення змін до Порядку прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів

Постановою Кабінету Міністрів України внесено зміни до Порядку прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13 квітня 2011 р. N 461 "Питання прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів".

Постановою визначено, що якщо згідно з будівельним паспортом передбачено будівництво декількох об'єктів, кожен з них може бути прийнятий в експлуатацію окремо.

Крім цього, передбачено, що у разі, коли будівельні роботи виконувалися на підставі повідомлення про початок їх виконання, замовник (його уповноважена особа) повинен подати до інспекції Декларацію про готовність до експлуатації об'єкта, будівельні роботи на якому виконувалися на підставі повідомлення про початок їх виконання за формою, яка затверджена вищезазначеною постановою.

3. Постанова Кабінету Міністрів України

від 16.10.2014 N 563

Деякі питання реалізації Закону України "Про очищення влади"

Постановою Кабінету Міністрів України затверджено:

Порядок проведення перевірки достовірності відомостей щодо застосування заборон, передбачених частинами третьою і четвертою статті 1 Закону України "Про очищення влади";

перелік органів, що проводять перевірку достовірності відомостей щодо застосування заборон, передбачених частинами третьою і четвертою статті 1 Закону України "Про очищення влади".

Порядок визначає механізм проведення перевірки достовірності відомостей, що подаються посадовими і службовими особами органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також особами, які претендують на зайняття відповідних посад, щодо застосування заборон,

передбачених частинами третьою і четвертою статті 1 Закону України "Про очищення влади".

Зокрема, перевірка проводиться щодо:

Прем'єр-міністра України, Першого віце-прем'єр-міністра України, віце-прем'єр-міністра України, а також міністрів, керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу Кабінету Міністрів України, Голови Національного банку, Голови Антимонопольного комітету, Голови Фонду державного майна, Голови Держкомтелерадіо, їх перших заступників, заступників;

Генерального прокурора України, Голови СБУ, Голови Служби зовнішньої розвідки, начальника Управління державної охорони, Міністра фінансів, Голови ДФС, начальника податкової міліції, Міністра внутрішніх справ, Голови ДСНС, їх перших заступників, заступників;

військових посадових осіб Збройних Сил та інших утворених відповідно до закону військових формувань, крім військовослужбовців строкової військової служби та військовослужбовців служби за призовом під час мобілізації;

членів Вищої ради юстиції, членів Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, професійних суддів, Голови ДСА, його першого заступника, заступника;

Глави Адміністрації Президента України, Керівника Державного управління справами, керівника Секретаріату Кабінету Міністрів України, Урядового уповноваженого з питань антикорупційної політики, їх перших заступників, заступників;

начальницького складу органів внутрішніх справ, ДПтС, Держспецзв'язку, Мінфіну, ДФС, податкової міліції, МВС, ДСНС;

посадових та службових осіб органів прокуратури України, СБУ, Служби зовнішньої розвідки, Управління державної охорони, Національного банку;

членів Центральної виборчої комісії, Національної ради з питань телебачення і радіомовлення, голів та членів національних комісій, що здійснюють державне регулювання природних монополій, державне регулювання у сферах зв'язку та інформатизації, ринків цінних паперів і фінансових послуг;

керівників державних, у тому числі казенних, підприємств оборонно-промислового комплексу, а також державних підприємств, що належать до сфери управління суб'єкта надання адміністративних послуг;

інших посадових та службових осіб (крім виборних посад) органів державної влади, органів місцевого самоврядування;

осіб, які претендують на зайняття посад, зазначених у підпунктах 1 - 10 цього пункту.

Крім того, постановою зазначено, що організація проведення перевірки покладається на керівника відповідного органу, до повноважень якого належить звільнення з посади особи, стосовно якої проводиться перевірка (далі - керівник органу).

Організація проведення перевірки професійних суддів покладається на голову суду, в якому працює суддя.

Рішення про початок проведення перевірки в органі оприлюднюється в день його прийняття на офіційному веб-сайті органу, в якому проводиться перевірка, та в той самий день доводиться відповідальним структурним підрозділом такого органу до відома осіб, які підлягають перевірці.

Особа, яка підлягає перевірці, зобов'язана у десятиденний строк з дня початку проведення перевірки в органі подати до відповідального структурного підрозділу власноручно написану заяву (далі - заява) про те, що до неї не застосовуються заборони, визначені частиною третьою або четвертою статті 1 Закону, про згоду на проходження перевірки та оприлюднення відомостей щодо неї за формою згідно з додатком 1 або про те, що до неї застосовуються заборони, визначені частиною третьою або четвертою статті 1 Закону, про згоду на проходження перевірки та оприлюднення відомостей щодо неї за формою згідно з додатком 2.

Професійний суддя, який підлягає перевірці, зобов'язаний у десятиденний строк з дня початку проведення перевірки в органі подати до відповідального структурного підрозділу власноручно написану заяву за формою згідно з додатком 1 або додатком 2 та декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, складену за формою, що встановлена Законом України "Про засади запобігання і протидії корупції" (далі - декларація).

Повідомлення особою, яка підлягає перевірці, в заяві про те, що до неї застосовуються заборони, визначені частиною третьою або четвертою статті 1 Закону, або неподання нею заяви у строк, зазначений у пункті 8 цього Порядку, є підставою для звільнення особи з посади, що вона обіймає, не пізніш як на третій день після подання такої заяви або закінчення строку подання заяви та застосування до неї заборони, передбаченої відповідно частиною третьою або четвертою статті 1 Закону.

До Переліку органів, що проводять перевірку достовірності відомостей щодо застосування заборон, передбачених частинами третьою і четвертою статті 1 Закону України "Про очищення влади" відносяться: Міністерство юстиції України, Міністерство внутрішніх справ, Державна фіскальна служба, Служба безпеки України, Генеральна прокуратура, Державна судова адміністрація.

Крім того, розпорядженням КМУ від 16.10.2014 №1025-р затверджено план проведення перевірок відповідно до Закону України "Про очищення влади".

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 22.10.2014 N 562

Про внесення зміни до пункту 3 Порядку обчислення стажу державної служби

Постановою Кабінету Міністрів України внесено зміни до пункту 3 Порядку обчислення стажу державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 3 травня 1994 р. N 283, відповідно до якої до

стажу державної служби включається також у трикратному розмірі час проходження військовослужбовцями військової служби, протягом якого особа брала участь в антитерористичній операції в особливий період.

Нормативні акти міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, зареєстровані Міністерством юстиції України та інші:

**1. Наказ Міністерства юстиції України
від 23.10.2014 №1773/5**

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України
29 жовтня 2014 р. за N 1353/26130

Про внесення змін до Інструкції з організації примусового виконання рішень

Наказом Мінюсту внесено зміни до Інструкції з організації примусового виконання рішень, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 року N 512/5, якими зазначено перелік зняття тимчасового обмеження у праві виїзду особи за межі України.

Тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України стосовно особи знімається у разі винесення державним виконавцем постанови про:

повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який (яка) його видав(ла), на підставі частини першої статті 48 Закону;

закінчення виконавчого провадження на підставі пунктів 1 - 6, 8 - 9, 11 - 14 частини першої статті 49 Закону;

скасування тимчасового обмеження у праві виїзду особи з України у разі належного виконання особою зобов'язань щодо сплати періодичних платежів.

У постанові вказуються номер та дата винесення судового рішення про встановлення тимчасового обмеження у праві виїзду за межі України.

Постанова затверджується начальником відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, і протягом трьох робочих днів надсилається до Головного центру обробки спеціальної інформації Державної прикордонної служби України.

Наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування.

20.11.2014